

Jeg tror, at en Sommerrevy vilde være bleven lavet alene paa dette Motiv. Det var nemlig i de gode Tider, da Sommerrevyen havde Lov til at nævne Ministre, nu er det anderledes, desværre. Nu er den Glæde forbudt os. Jeg spørger den højtærede Justitsminister, hvorledes han, der dog er en Mand, som ikke blot ynder den gode danske Snaps, men ogsaa en god dansk Vits, kan nævne at berøve sine Bysbørn Københavnerne den Morskab, den Glæde og Udsvikling, som det vilde være at faa vore populære Ministre omtalte i Sang og Tableauer ved de aarlige Revyer over Aarets Begivenheder. Det er Synd mod København, mod hans egen By, og jeg synes heller ikke, at det er saa umaadeligt grundlovsstemmende, eftersom Censur vistnok ingen Sinde mere kan indføres her i Landet. Det er ogsaa Synd af en anden Grund. Jeg tror ligefrem ikke, han fremmer Moralen derved. Jeg vil bede hans Kollega Kultusministeren om at tænke lidt derover. Thi efter at man har forbudt Revyforfatterne at give sig af med Politik, have de slaaet sig paa Erotikken, saa vor Herre maa sig forbarme. Det er det, man kalder Følelsernes Omsætning. Det er neppe sundt, at København mere og mere kommer bort fra det politiske og nødes til at give sig af med andre Ting, f. Eks. det, jeg har nævnt.

Der er en endnu alvorligere Ting, som jeg har at anke over i den Forbindelse, jeg tænker paa: Hvad vilde man have sagt, hvis det var Højres Ministre, der gjorde det, som Venstres Ministre have tilladt sig? De erindre alle den berømt Pakmester-Affære. I Virkeligheden have vi i Sommer faaet et Sidestykke hertil i den Fremgangsmaade, der er brugt overfor en Embedsmand i statistisk Bureau. Efter den offentlige Erklæring, der foreligger fra Chefen for statistisk Bureau i Berlingske Tidende, som jeg her har ved Haanden, har denne Chef tilkendegivet Embedsmanden, at hans Stilling som Rigsdagsmand vilde være uforenelig med hans Stilling i Bureauet. Jeg spørger den højtærede Finansminister, hvorfor han har tiet hertil og endog paa et offentligt Møde har godkendt det og dækket derover, da det dog i alt væsentligt er et tilsvarende Forhold til det, Venstre bebrejdede den

tidligere Trafikminister. Jeg spørger endvidere, hvorledes det kan tillades en Embedsmand, den tidligere Chef for statistisk Bureau, at offentliggøre en fortrolig Indberetning til Ministeren, hvori Embedsmanden faar sit Skudsmaal offentliggjort — noget, der ellers ikke tidligere har været Skik inden for Administrationen.

Der er maaske begaaet en anden Hensynsløshed i denne Sommer mod en Embedsmand, men det er en Hensynsløshed af en helt anden Art. Det er den Afskedigelse, der har fundet Sted paa Landbohøjskolen. Det er blevet offentligt meddelt, at det var efter egen Ansøgning, at Professor Carl Hansen fik sin Afsked. Men det er ikke rigtigt, og det var heller ikke Landbohøjskolens Ledelse, der indstillede ham til Afskedigelse. Efter hvad der siges er Initiativet udgaaet efter Indstilling fra Finansudvalget (*Jens Busk*: Deter rigtigt!) paa Foranledning af en Søn af et Medlem her i Salen. (*Jens Busk*: Det er ikke rigtigt). Er dette ikke rigtigt? (*Jens Busk*: Nej!) Der vil da blive Lejlighed for det ærede Medlem til at gøre Rede herfor, thi det ærede Medlem maa jo vide, hvad jeg sigter til, siden han straks er i Stand til at svare, og den ærede Landbrugsminister vil være mig taknemlig for, at jeg her giver ham Anledning til at udtale sig om dette Forhold. Der kan sikkert indvendes en Del mod den afdøde Professors Embedsvirksomhed. Han var en lidenskabelig Planteelsker, en Friluftsnatur, lidt af en Bohemiën, men paa den anden Side nærede han en brændende Kærlighed til sit Fag, langt mere, end mangan fuldstændig regelret Skolepedant nærer til sit, saa det burde holdes ham til Gode. Og han har ofret en Del af sin Formue, maaske en stor Del, paa Plantekulturens Fremme her i Landet. Han var overordentlig agtet og afholdt i Landets Gartnerkredse, og hans sørgelige Endeligt, der hang sammen med Afskedigelsen, har vakt Sorg og Beklagelse i vide Kredse. Jeg spørger da, om man ikke er gaaet noget for uregelmæssigt og for haardt frem mod denne Mand.

Mere lemfældigt tager Administrationen paa andre Embedsmænd, særlig gejstlige, der mærker man ikke noget til den haarde Haand. Jeg har endnu ude i 5te Kreds gaaende en Mand, som ikke kan